

Bóg daje przykazania

Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- przedstawienie sposobu przekazania Dekalogu Narodowi Wybranemu;
- omówienie przykazań składających się na Dekalog;
- zachęta do przestrzegania przykazań.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Uczeń:

- wyjaśnia, w jaki sposób Bóg przekazał Izraelitom dziesięcioro przykazań;
- wyjaśnia, że przykazania zostały nam dane dla naszego dobra;
- tłumaczy treść poszczególnych przykazań;
- uzasadnia, że podążanie drogą przykazań prowadzi do zbawienia;
- wyjaśnia, dlaczego należy nawracać się, gdy popełnimy grzech;
- określa przykazania jako znaki miłości Boga do człowieka;
- uzasadnia potrzebę proszenia Boga, aby wspierał nas w przestrzeganiu przykazań.

Pojęcia i postaci

dziesięcioro przykazań, Dekalog, przykazania, grzech, nawrócenie.

Wartości

wiara, miłość Boga, przestrzeganie przykazań, miłość do Boga i do drugiego człowieka.

Metody i środki

rozmowa kierowana, praca z Pismem Świętym – zamiana na 1. osobę, praca z podręcznikiem, recepta, miniwykład, plakat; większe kartki papieru, kolorowe flamastry.

Propozycja realizacji

Modlitwa na rozpoczęcie

Ojciec nasz.

Cele lekcji. Nauczyciel podaje cele w języku ucznia: będę wiedział, w jakich okolicznościach Bóg dał ludziom przykazania; będę znał treść poszczególnych przykazań; będę potrafił wyjaśnić, jakie są (pozytywne) skutki przestrzegania przykazań.

Metoda – rozmowa kierowana. Nauczyciel rozpoczyna od przepisów ruchu drogowego. Pyta: Jakie przepisy znają uczniowie? Jaki jest cel przepisów ruchu drogowego? Czy mają utrudnić nam życie, czy zapewnić bezpieczeństwo? Nauczyciel przypomina, że przepisy są po to, by nam pomóc bezpiecznie podróżować. Zakaz wchodzenia na przejście dla pieszych na czerwonym świetle nie jest po to, żeby było nam trudniej przejść przez ulicę, ale po to, byśmy mogli bezpiecznie przedostać się na drugą stronę. Nauczyciel wskazuje, że podobne zadanie spełniają przykazania Boże – nie są po to, żeby nas ograniczać, ale by zapewnić nam bezpieczeństwo. Byśmy sobie i innym nie zrobili krzywdy.

Metoda – praca z Pismem Świętym – zamiana na 1. osobę. Nauczyciel rozdaje egzemplarze Pisma Świętego i prosi uczniów, aby odnaleźli fragment Wj 19, 16-25 (ewentualnie rozdaje wydrukowany fragment z Księgi Wyjścia). Nauczyciel tłumaczy, że ten fragment mówi o okolicznościach, jakie towarzyszyły przekazaniu ludziom Dekalogu przez Boga. Wcześniej, gdy Mojżesz rozmawiał z Bogiem na szczyt góry, Izraelici odwrócili się od Boga i sporządzili złotego cielca. Dlatego Bóg chciał objawić Izraelitom swoją potęgę. Uczniowie mają zapoznać się z tekstem, a następnie samodzielnie, w parach lub w grupach zamienić ten tekst na napisany w 1. osobie. Mają wyobrazić sobie, że byli świadkami tego wydarzenia, i opisać to, co widzieli na własne oczy. Następnie wybrani uczniowie czytają swoje opowiadania, nauczyciel w razie potrzeby uzupełnia ich wypowiedzi.

Metoda – praca z podręcznikiem. Nauczyciel wskazuje, że trzy pierwsze przykazania odnoszą się do Boga, siedem kolejnych zaś do człowieka. Uczniowie mają za zadanie zapoznać się z zamieszczoną w podręczniku tabelą zawierającą wyjaśnienie poszczególnych przykazań.

Metoda – recepta. Uczniowie mają sobie wyobrazić, że są lekarzami, do których przychodzi pacjent z prośbą o poradę. Problemem, z którym się zмага, dotyczy nieprzestrzegania któregoś z przykazań. Uczniowie mają wypisać receptę z nazwą choroby – czyli numerem przykazania, z którym dany człowiek ma problem – oraz zaleceniami, co powinien (z)robić, by w przyszłości „nie chorować” na nieprzestrzeganie przykazań. To ćwiczenie uczniowie wykonują w grupach lub w parach. Jeśli klasa zostanie podzielona na grupy, każda z nich może otrzymać jedno lub więcej przykazań. Nauczyciel decyduje, które przykazania przydzielić grupom, w zależności od klasy. Można np. poprosić uczniów, aby pracowali nad jednym z przykazań dotyczących relacji do Boga i nad jednym dotyczącym relacji do innych ludzi. Można również wybrać takie przykazanie, z którym według wiedzy nauczyciela uczniowie mają problem: np. szacunkiem do rodziców, kradzieżami, kłamstwem itp. Na zakończenie przedstawiciele grup prezentują wyniki swojej pracy, nauczyciel kontroluje poprawność wypowiedzi.

Przykład: Choroba to nieprzestrzeganie III przykazania – chory nie chodzi w niedzielę na Mszę Świętą. Zalecenia lekarskie: należy wcześniej zaplanować sobie czas przeznaczony na Mszę Świętą; zarezerwować go w taki sposób, by nic nie stanęło na przeszkodzie, np. ustawić sobie przypomnienie w telefonie, poprosić inną osobę, żeby przypomniała; wcześniej (w sobotę) wykonać wszystkie obowiązki, które uniemożliwiałyby przyjscie w niedzielę do kościoła.

Metoda – miniwykład. Nauczyciel tłumaczy, że Dekalog to również drogowskazy. Dał je nam Pan Bóg, byśmy dzięki nim trafili do nieba. Tak jak na drogach mamy znaki, które wskazują, gdzie jechać, by dotrzeć do celu, tak samo jest z przykazaniami. Wskazują one na niebo. Kto wypełnia przykazania, może mieć nadzieję na spotkanie z Bogiem w niebie.

Metoda – plakat. Zadaniem uczniów (podzielonych na grupy) jest zaprojektowanie plakatu zachęcającego do przestrzegania przykazań, bo to one wskazują nam drogę do nieba. Uczniowie otrzymują kartki papieru i kolorowe flamastry. Na zakończenie każda grupa prezentuje swój plakat i tłumaczy jego symbolikę.

Alternatywnie: uczniowie wykonują ćwiczenie 3 z podręcznika.

Podsumowanie lekcji. Nauczyciel podsumowuje lekcję, wyjaśniając, że przykazania to drogowskazy, które wskazują drogę do nieba. Dał je nam Pan Bóg, byśmy wiedzieli, jak postępować, żeby mieć nadzieję na zbawienie.

Modlitwa na zakończenie

Wszchemogący Boże, wspomagaj nas swoją łaską, abyśmy przestrzegając Twoich przykazań, osiągnęli zbawienie. Amen.

Praca domowa

Z podręcznika.

Korelacja z edukacją szkolną

- wychowanie do życia w rodzinie – przykazania Boże jako fundament dobrych relacji rodzinnych i koleżeńskich;
- język obcy nowożytny – słownictwo religijne (Dekalog).